

5) państwowej jednostce organizacyjnej „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

2. Minister Obrony Narodowej może ustalić również inne podległe mu zakłady pracy niż wymienione w ust. 1 pkt 3, w których na zasadach rozporządzenia stosuje się podwyższony wymiar czasu pracy.

§ 8. Przepisy § 1—7 obowiązują do dnia 31 grudnia 1990 r.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Ministrów: w z. Z. Szalajda

85

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 7 lutego 1986 r.

w sprawie wysokości kar pieniężnych za zwłokę w uiszczaniu opłat taryfowych za usługi telekomunikacyjne o charakterze powszechnym.

Na podstawie art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W razie nieuiszczenia opłat taryfowych określonych w rachunku za usługi telekomunikacyjne w terminie do ostatniego dnia miesiąca, w którym rachunek został abonentowi doręczony, pobiera się kary pieniężne za zwłokę w następującej wysokości:

Lp.	Kwota rachunku	Kara pieniężna za zwłokę
1	do 200 zł	20 zł
2	ponad 200 zł do 1 000 zł	50 zł
3	ponad 1 000 zł do 2 500 zł	100 zł
4	ponad 2 500 zł do 5 000 zł	250 zł
5	ponad 5 000 zł do 7 500 zł	500 zł
6	ponad 7 500 zł do 10 000 zł	700 zł
7	ponad 10 000 zł	850 zł

2. Zwłoka w uiszczeniu opłaty taryfowej trwająca dłużej niż miesiąc, niezależnie od kary określonej w ust. 1, powoduje ponadto skutki określone w ordynacji telekomunikacyjnej.

§ 2. Kary pieniężnej za zwłokę nie pobiera się, jeżeli ostatni dzień miesiąca, w którym abonentowi został rachunek doręczony, jest dniem ustawowo wolnym od pracy, a zapłaty dokonano w pierwszym dniu powszednim następnego miesiąca.

§ 3. Traci moc poz. 26 w tabeli 4, w rozdziale 1 w części I załącznika nr 1 do zarządzenia nr 76 Ministra Łączności z dnia 8 października 1984 r. w sprawie krajowej taryfy telekomunikacyjnej (Dziennik Łączności Nr 14, poz. 90).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: W. Majewski

36

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 20 lutego 1986 r.

w sprawie szczegółowych zasad wydawania zezwoleń na posiadanie i używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych innych niż odbiorniki powszechnego odbioru.

Na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Posiadanie i używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych innych niż odbiorniki powszechnego odbioru wymaga zezwolenia.

2. Odbiornikiem radiofonicznym i telewizyjnym innym niż odbiornik powszechnego odbioru, zwanym dalej „odbiornikiem”, jest:

1) odbiornik umożliwiający odbiór sygnałów radiofonicznych lub telewizyjnych o częstotliwościach powyżej 30 MHz (o długościach fal poniżej 10 m) w zakre-

sach i kanałach częstotliwościowych innych niż wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia,

2) do czasu uruchomienia emisji krajowych programów w systemie radiodyfuzji satelitarnej dla powszechnego odbioru — odbiornik (wraz z anteną) służący do odbioru satelitarnego.

§ 2. 1. Obowiązek uzyskania zezwolenia na posiadanie i używanie odbiornika należy do posiadacza.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o posiadaczu, rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną, instytucję oraz organizację.